

Wsoy

Aina ja
ikuisesti,
Lara
Jean

Jenny Han

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

Jenny Han

Aina ja
ikuisesti,

Lara Jean

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Always and Forever, Lara Jean

© 2017 BY JENNY HAN. PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH
FOLIO LITERARY MANAGEMENT, LLC AND SEBES & BISSELING
LITERARY AGENCY.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANTTI HULKKONEN JA WSOY 2021
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-46409-0
PAINETTU EU:SSA

Rakkaille lukijoilleni.
Tämän omistan teille.

*»En tiedä, mitä vielä löydän polultani,
mutta uskon, että paras odottaa siellä.».*

*– L.M. Montgomery:
Annan nuoruusvuodet*

1

MINUSTA ON HAUSKA KATSELLA PETERIÄ, KUN HÄN EI tiedä minun katselevan. Ihastelen mielelläni hänen leukansa suoraa linjaa ja poskipäänsä kaartaa. Hänen kasvoistaan loistaa avoimuus, viattomuus – eräänlainen ystävällisyys. Juuri se ystävällisyys koskettaa sydäntäni syvimmältä.

Lacrossepeli on päättynyt, ja vietämme perjantai-iltaa Gabe Riveran luona. Meidän koulumme voitti, ja kaikki ovat hyvällä tuulella – varsinkin Peter, joka teki voittomaalin. Hän on huoneen toisella puolella pelaamassa pokeria joukkutoveriensä kanssa. Hän on kallistanut tuolinsa takakenoon ja nojaa seinään. Hänen hiuksensa ovat vielä märät pelin jälkeisestä suihkusta. Istun sohvalla ystäväni Lucas Krapfin ja Pammy Subkoffin kanssa. He selaavat uusinta *Teen Vogue* -lehteä ja väittelevät siitä, pitäisikö Pammyn leikata otsatukka.

»Mitä mieltä sinä olet, Lara Jean?» Pammy kysyy ja haroo sormillaan porkkananvärisiä hiuksiaan. Pammy on uusi ystävä – olen tutustunut häneen, koska hän on kimpassa Peterin hyvän kaverin, Darrellin, kanssa. Hänellä on nukkemaiset kasvot, pyöreät kuin kakkuvuoka, ja pisamia on siroteltu hänen poskilleen ja olkapäilleen kuin strösseliä.

»Öh... Minusta otsatukka on vakava päätös, jota ei pidä hätiköidä. Joudut elämään sen kanssa vähintään vuoden tai pidempäänkin riippuen siitä, miten nopeasti tukkasi kasvaa. Mutta jos olet ihan varma, odota ainakin syksyyn. Kesä tulee

tuota pikaa, ja silloin otsatukka voi tuntua hikiseltä ja tahmealta ja hankalalta...» Silmäni hakeutuvat taas Peteriin, joka vilkaisee ympärilleen, huomaa katseeni ja kohottaa kulmiaan kysyvästi. Hymyilen vain ja pudistan päätäni.

»Eli ei siis otsista?»

Puhelimeni surahtaa käsilaukussa. Saan viestin Peteriltä.

Haluatko jo lähteä?

En.

Miksi sitten tuijotat minua?

Teki vain mieli.

Lucas lukee olkapääni yli. Tuuppaan hänet kauemmas, ja hän puistelee päätään ja sanoo: »Tekstailletteko te toisillenne, vaikka matkaa on vain muutama metri?»

Pammyn nenä menee sikkaraan, ja hän sanoo: »Kuinka söpöä.»

Olen juuri vastaamaisillani heille, kun näen Peterin pyyhäلتävän päättäväisesti huoneen poikki minua kohti. »On aika viedä tyttöni kotiin», hän sanoo.

»Mitä kello on?» kysyn. »Onko jo niin myöhä?» Peter kiskoo minut sohvalta ja auttaa takin ylleni. Sitten hän tarttuu käteeni ja taluttaa minut Gaben olohuoneen poikki. Vilkaisen olkani yli, vilkutan ja huikkaan: »Hei, Lucas! Hei, Pammy! Ja tiedoksesi vain – näyttäisit upealta otsiksessa.»

»Minne sinulla on kiire?» kysyn, kun Peter marssittaa minut pihan poikki kadun laitaan, minne hän pysäköi autonsa.

Hän pysähtyy autonsa luo, vetää minut itseään vasten ja suutelee minua yhdellä sulavalla liikkeellä. »En pysty keskittymään kortteihin, kun tuijotat minua sillä lailla, Covey.»

»Anteeksi», aloitan, mutta hän suutelee minua uudelleen kädet tiukasti ympärilläni.

Kun nousemme autoon, vilkaisen kojelautaan ja huomaan kellon olevan vasta kaksitoista. »Minun pitää olla kotona vasta tunnin päästä», sanon. »Mitä tehtäisiin?»

Kaikista tuntemistani ihmisistä olen ainoa, jolle on määrätty kotiintuloaika. Kun kello lyö yksi, muutun kurpitsaksi. Kaikki ovat jo tottuneet siihen: Peter Kavinskyn tyttöystävä on kotihiiri, joka ei saa olla ulkona yhden jälkeen. Kotiintuloaika ei ole koskaan haitannut minua. Miksi olisikaan, enhän kuitenkaan jää paitsi mistään ihmeellisestä. Miten se vanha sanonta taas menikään – aamukahden jälkeen ei tapahdu mitään hyvää. Paitsi jos erityisesti haluaa tuijottaa tuntikausia, kun ihmiset pelaavat kuppikippia. Enkä minä halua. Ei, olen paljon mieluummin flanelipyjamassa, hörpin hyvänyönteetä ja luen kirjaa, kiitos vain kysymästä.

»Mennään teille. Haluaisin tulla moikkaamaan isääsi ja istuskella vain vähän aikaa. Voisimme katsoa *Aliensin* loppuun.» Peter ja minä olemme käyneet läpi leffalistaa, johon on koottu minun valintojani (suosikkielokuviani, joita hän ei ole nähnyt), hänen valintojaan (hänen suosikkielokuviaan, joita minä en ole nähnyt) sekä filmejä, joita kumpikaan meistä ei ole nähnyt. *Aliens* oli Peterin valinta, eikä se ole itse asiassa lainkaan hullumpi. Ja vaikka Peter joskus ennen muinoin väitti, ettei voi sietää romanttisia komedioita, *Uneton Seattlessa* teki häneen vaikutuksen, mikä oli minulle suuri helpotus, sillä en tiedä, miten voisin olla kimpassa ihmisen kanssa, joka ei pidä siitä elokuvasta.

»En halua vielä kotiin», sanon. »Mennään jonnekin.»

Peter miettii hetken, naputtelee rattia sormillaan ja ilmoittaa sitten: »Tiedän, minne voisimme mennä.»

»Minne?»

»Pian näet», hän sanoo ja avaa sivuikkunat. Kirpeä yöilma täyttää auton.

Nojaudun taaksepäin istuimellani. Kaduilla on hiljaista. Useimmat talot ovat pimeänä. »Anna kun arvaan. Menemme kahvilaan, koska mielesi tekee mustikkapannareita.»

»Väärin.»

»Hmm. Starbucksiin ei enää kannata yrittää, ja Biscuit Soul Food on suljettu.»

»Hei, ajattelen minä muutakin kuin ruokaa», hän protestoi, mutta kysyy sitten: »Onko rasiassa enää yhtään keksiä jäljellä?»

»Ne loppuivat, mutta minulla voi olla kotona lisää, jollei Kitty ole syönyt niitä kaikkia.» Työnnän käteni ulos ikkunasta ja annan sen roikkua. Jäljellä on enää ehkä vain muutama tällainen viileä ilta, ja sitten takkia ei enää tarvita.

Katselen silmäkulmastani Peterin profilia. Välillä on vaikea uskoa, että hän on minun. Komein kaikista komistuksista, ja hän on minun, ihan kokonaan minun.

»Mitä?» hän kysyy.

»Ei mitään», vastaan.

Kymmenen minuutin kuluttua kaarramme Virginian yliopiston kampukselle, vaikkei sitä kukaan kampukseksi kutsukaan. Kaikki puhuvat vain »alueesta». Peter pysäköi kadunvarteen. Perjantai-ilta yliopistokaupungissa on epätavallisen hiljainen, mutta opiskelijoilla on kevätlooma ja useimmat heistä ovat muualla.

Kävelemme käsi kädessä nurmikon poikki, kun minuun yhtäkkiä iskee pakokauhu. Pysähdyn ja kysyn: »Hei, ei kai siitä seuraa huonoa onnea, jos käyn täällä ennen kuin olen läpäissyt tasokokeen?»

Peter naurahtaa. »Eivät nämä mitkään häät ole. Et ole menossa naimisiin yliopiston kanssa.»

»Hyvä sinun on puhua, kun sait jo paikan.»

Viime vuonna Peter ilmoittautui suullisesti yliopiston lacrossejoukkueeseen ja pyrki opiskelijaksi ennakkoon syk-

syllä. Hänenlaistensa lukiolaisurheilijoiden tarvitsee vain pitää arvosanansa kohtuullisina, ja paikka on käytännössä varma. Kun virallinen hyväksymisilmoitus tuli tammikuussa, Peterin äiti järjesti juhlat ja minä leivoin kakun. Kirjoitin siihen *Tarjoan taitoni UVA:lle* keltaisella kuorrutteella.

Peter vetää minua kädestä ja sanoo: »Ala tulla, Covey. Onnemme on omissa käsissämme. Sitä paitsi kävimme täällä pari kuukautta sitten siinä Miller Centerin tapahtumassa.»

Rauhoitun. »Ai niin.»

Jatkamme matkaa nurmikon poikki. Arvaan jo, minne olemme menossa. Rotundan luo, portaille istumaan. Rotundan suunnitteli yliopiston perustaja Thomas Jefferson, joka otti piirustuksiinsa mallia Rooman Pantheonin valkoisista pylväistä ja suuresta kupolista. Peter juoksee kiviset portaat ylös kuin Rocky ja heittäytyy istumaan. Istuudun hänen eteensä, nojaan häntä vasten ja lasken käteni hänen polvilleen. »Tiesitkö», lausahdan, »että Virginia eroaa muista yliopistoista siinä, että sen keskellä, juuri tuolla Rotundassa, on kirjasto eikä kirkko? Jeffersonin mielestä opetus ja uskonto piti pitää erillään.»

»Luitko tuon esitteestä?» Peter kiusoittelee ja suukottaa niskaani.

»Kuulin sen viime vuonna opastetulla kierroksella», vastaan raukeasti.

»Et kertonut käyneesi millään kierroksella. Miksi edes vaivaudit, kun olet täältä kotoisin? Olet käynyt täällä ainakin miljoona kertaa!»

Se on totta – olen ollut täällä miljoona kertaa perheeni kanssa, ihan pienestä asti. Kun äitini vielä eli, kävimme yliopistolla Hullabahoos-lauluyhtyeen konserteissa, koska äiti piti kovasti a cappellasta. Otatimme itsestämme perhekuvan nurmikolla. Aurinkoisina päivinä tulimme tänne kirkon jälkeen piknikille.

Vääntäydyn katsomaan Peteriä. »Tulin kiertokäynnille, koska halusin tietää kaiken Virginian yliopistosta! Senkin, mitä ei opi vain asumalla sen lähellä. Tiedätkö esimerkiksi, milloin tänne otettiin ensimmäiset naisopiskelijat?»

Hän raapii niskaansa. »Öh... En tiedä. Milloin koulu perustettiin? Joskus 1800-luvun alussa, vai? No, sanotaan vaikka 1920.»

»Ei. Vuonna 1970.» Suoristaudun ja katselen eteeni yliopistoalueen poikki. »150 vuoden jälkeen.»

Peter kuulostaa kiinnostuneelta. »Oho. Sairasta. Okei, kerro lisää tästä paikasta.»

»UVA on Yhdysvaltojen ainoa yliopistoalue, joka kuuluu UNESCO:n maailmanperintöluetteloon», aloitan.

»Annetaan olla, älä kerrokaan enää yliopistojuttuja», Peter tokaisee, ja läpsäisen häntä polveen. »Kerro jostakin muusta. Kerro vaikka, mitä odotat eniten täällä opiskelusta.»

»Aloita sinä. Mikä sinusta on kaikkein jännittävintä?»

Peter vastaa epäröimättä. »Sehän on selvä. Nurmikon poikki viuhahtaminen sinun kanssasi.»

»*Sitäkö* sinä odotat enemmän kuin mitään muuta? Nakuna juoksentelemista?» Lisään vielä kiireesti: »Minähän en sitten sellaiseen aio ryhtyä.»

Hän nauraa. »Se on koulun perinne. Luulin, että perinteet ovat sinulle tärkeitä.»

»Peter!»

»Kunhan kiusasin.» Hän kumartuu kietomaan kätensä hartioilleni ja hieroo nenäänsä niskaani niin kuin hänellä on tapana. »Sinun vuorosi.»

Annan ajatusteni harhailla hetken ajan. Jos saan opiskelupaikan, mitä odotan eniten? Haaveita on niin monta, etten pysty edes luettelemaan niitä kaikkia. Odotan sitä, että saan syödä ruokalassa joka päivä vohveleita Peterin kanssa. Kelkkailemista O-Hillin mäessä, kun sataa lunta. Eväsretkiä, kun

on lämmintä. Sitä, kun voimme valvoa yökaudet ja jutella vain, nukahda välillä ja herätä taas juttelemaan. Myöhäisillan pyykkäystä ja spontaaneja autoretkeä. Ihan kaikkea. Lopulta sanon: »Jos kerron, se ei ehkä toteudu.»

»Älä viitsi!»

»Okei, okei... Odotan kai eniten sitä, että... voin käydä McGregor Roomissa milloin vain haluan.» Mattojen, kynttiläkruunujen, nahkanojatuolien ja seinille ripustettujen muotokuvien vuoksi salia kutsutaan Harry Potter -huoneeksi. Kirjahyllyt yltävät siellä kattoon asti, ja harvinaiset arvoesineet on suojattu metallisten kalterien taakse. Se on kuin huone toiselta aikakaudelta. Tunnelma on hyvin hillitty – suorastaan harras. Eräänä kesänä – olin kai viiden tai kuuden, koska Kitty ei ollut vielä syntynyt – äidillä oli UVA:ssa kurssi, ja hän tapasi käydä lukemassa McGregor Roomissa. Margot ja minä väritimme ja lueskelimme. Äiti kutsui paikkaa lumotuksi kirjastoksi, koska me siskokset emme koskaan riidelleet siellä. Istuimme kumpikin hiirenhiljaa, täysin opiskelijoiden ja vanhojen kirjojen lumoissa.

Peter näyttää pettyneeltä. Hän varmasti odotti minun mainitsevan jotakin häneen liittyvää. Tai meihin. Mutta jostakin syystä haluan pitää sellaiset haaveet vielä vain omana tietonani.

»Voit tulla kanssani McGregor Roomiin», sanon. »Mutta sinun on luvattava olla hiljaa.»

»Lara Jean, vain sinä voit unelmoida kirjastossa hengaamisesta», hän sanoo hellästi.

Itse asiassa jo pelkän Pinterestin perusteella uskallan väittää, että aika moni muukin haaveilee niin kauniissa kirjastossa hengaamisesta. Ei vain kukaan Peterin tuttava. Hän pitää minua omalaatuisena. Voin hyvin antaa hänen elää siinä uskossa, että olen jotenkin erikoinen, vaikka tiedän muidenkin viihtyvän kotona ja pitävän leipomisesta, skrääpöksestä

ja kirjastoista. Monet heistä ovat ehkä viisikymppisiä, mutta siltikin. Minusta on mukavaa, kun Peter katsoo minuun kuin johonkin metsänneitoon, jonka hän on löytänyt ja päättänyt siinä paikassa ottaa omakseen.

Peter kaivaa puhelimen hupparinsa taskusta. »Kello on puoli yksi. Meidän pitää kohta lähteä.»

»Joko nyt?» huokaisen. Täällä on niin ihanaa yöllä. Tuntuu kuin koko paikka olisi vain meidän.

Sydämessäni olen aina tiennyt pyrkiväni Virginian yliopistoon. En ole koskaan olettanutkaan meneväni minnekään muualle tai edes ajatellut sitä mahdollisuutta. Aioin pyrkiä ennakkoon silloin kuin Peterkin, mutta opinnohjaajani, rouva Duvall, ei suositellut sitä. Hänen mielestään minun kannatti odottaa, että voisin hakea paikkaa viimeisen luokan syysarvosanoilla. Rouva Duvallin mukaan pyrkiä pitää silloin, kun on parhaimmillaan.

Ja niin päädyin pyrkimään viiteen yliopistoon. Aluksi listalani oli vain UVA, jonne on vaikein päästä ja joka on vain vartin matkan päässä kotoa. William and Mary, toiseksi arvostetuin koulu, oli toinen valintani (kahden tunnin matkan päässä). Richmondin yliopisto ja James Madison, kumpikin tunnin matkan päässä, jakoivat kolmannen sijan. Kaikki sijaitsevat samassa osavaltiossa. Mutta sitten rouva Duvall yllytti minua pyrkimään edes yhteen yliopistoon toisessa osavaltiossa, ihan kaiken varalta, vain hyödyntääkseni senkin vaihtoehdon – ja niin hain Pohjois-Carolinan yliopistoon Chapel Hillissä. Ulkopaikkakuntalaisten on todella vaikea päästä sinne, mutta valitsin sen, koska se muistuttaa UVA:ta. Siellä saa laadukasta opetusta humanistisissa ja yleissivistävissä aineissa, eikä se ole liian kaukana – tarpeeksi lähellä, että voin rynnätä kotiin, jos tulee tarvis.

Mutta UVA on silti aina ensimmäinen vaihtoehtoni. En ole koskaan kaivannut kauas kotoa. En ole samanlainen kuin iso-

siskoni. Margotia on aina vaivannut kaukokaipuu. Hän haluaa nähdä maailmaa. Minulle riittää koti, ja UVA tuntuu minusta kotoisalta. Sen vuoksi vertaan kaikkia yliopistoja siihen. Kampusena se on kuin suoraan satukirjasta, aivan täydellinen. Ja sitten on tietenkin myös Peter.

Istuskelemme vielä hetken. Kerron Peterille lisää kiinnostavia seikkoja UVA:sta, ja hän naureskelee minulle, koska tiedän niin monta kiinnostavaa seikkaa UVA:sta. Sitten hän vie minut kotiin. Kello on melkein yksi, kun ajamme kotipihaani. Alakerrassa on pimeää, mutta isän huoneessa on vielä valo. Hän ei koskaan nukahda ennen kuin olen palannut kotiin. Olen juuri hyppäämässä autosta, kun Peter kurottuu ylitseni ja estää minua avaamasta ovea. »Tahdon hyvänyönsuukkoni», hän julistaa.

Nauran. »Peter! Minun pitää mennä.»

Hän odottaa itsepäisesti silmät ummessa, ja kumarrun muiskauttamaan häntä huulille. »Siinä. Kelpaako?»

»Ei.» Hän suutelee minua kuin meillä ei olisi kiire minnekään ja sanoo: »Mitä tapahtuisi, jos palaisin sitten, kun kaikki ovat menneet nukkumaan, jäisin yöksi ja häipyisin aikaisin aamulla? Siis ennen auringonnousua?»

Hymyilen ja sanon: »Se ei onnistu, joten emme saa koskaan tietää.»

»Mutta jos onnistuisi?»

»Isä tappaisi minut.»

»Ei varmasti tappaisi.»

»Tai hän tappaisi sinut.»

»Ei varmasti tappaisi.»

»Ei tappaisikaan», myönnän. »Mutta hän pettyisi minuun pahan kerran. Ja olisi sinulle vihainen.»

»Vain, jos jäisimme kiinni», Peter sanoo, mutta vain muodon vuoksi. Hänkään ei halua ottaa riskiä. Hänelle on tärkeää pysyä hyvissä väleissä isäni kanssa. »Tiedätkö, mitä ihan

oikeasti odotan kaikkein eniten?» Hän nykäisee lettiäni ennen kuin jatkaa. »Sitä, ettei tarvitse toivottaa hyvää yötä. En kestä hyvänyöntoivotuksia.»

»Sama täällä», myönnän.

»En malta odottaa, että pääsemme opiskelemaan.»

»Sama täällä», sanon ja suutelen häntä vielä kerran ennen kuin kömmin autosta ja juoksen pihan poikki kotiovelle. Matkalla katselen kuuta ja taivasta verhoavaa tähtipeitettä ja lausun toivomuksen. *Voi luoja, minun on päästävä UVA:han.*

2

»PITÄISIKÖ MINUN KORISTELLA MARIEN PERUUKKI PINKILLÄ vai kultaisella hileellä?» Nostan pääsiäismunani tietokoneen ruudun eteen Margotin tarkasteltavaksi. Olen värjännyt kuoren vaalean turkoosinsiniseksi ja liimannut siihen paperista leikatun Marie Antoinetten rintakuvan.

»Tuo se lähemmäs», Margot sanoo ja tihrustaa ruutua. Hänellä on yllään pyjama ja kasvoillaan kosteuttava kangasnaamio. Hänen hiuksensa ovat kasvaneet jo yli olkapäiden, eli hän varmasti leikkaa ne lähiaikoina. Arvelen, että hän aikoo tästedes pitää tukkansa lyhyenä. Se sopii hänelle todella hyvin.

Skotlannissa on yö ja täällä vasta iltapäivä. Välillämme on viisi tuntia ja yli 5000 kilometriä. Margot on huoneessaan asuntolassa. Minä istun keittiön pöydän ääressä pääsiäismunien, värikippojen, korukivien, tarrojen ja muutaman vuoden takaisista joulukoristeista säästyneiden pörhöisten, valkoisten höyhenien keskellä. Tietokoneeni on asetettu keittokirjapinnon päälle. Koristelen vielä viimeisiä pääsiäismunia, ja Margot pitää minulle seuraa. »Ajattelin reunustaa hänet helmillä, jos se auttaa päätöksenteossa», selitän.

»Siinä tapauksessa suosittelen pinkkiä», hän sanoo ja oikoo naamiotaan. »Pinkki pistää paremmin silmään.»

»Niin minäkin ajattelin», sanon ja alan tupsuttaa hilettä vanhalla luomivärisiveltimellä. Munien tyhjentämiseen kului minulta eilen illalla monta tuntia. Tästä oli tarkoitus tulla

hauskaa yhteistä puuhaa minulle ja Kittyille aivan niin kuin ennen vanhaan, mutta hän luisti tehtävästään saatuaan kutsun Madeline Klingerin luo. Kutsu Madeline Klingerin kotiin on harvinainen merkkitapaus, enkä tietenkään voinut kieltää Kittyä menemästä.

»Saat vastauksen aivan tuota pikaa, vai mitä?»

»Vielä tässä kuussa.» Alan järjestellä helmiä riviin. Tavallaan toivon, että odotus olisi jo ohi, mutta toisaalta toiveikkaassa epävarmuudessakin on jotakin aika mukavaa.

»Saat opiskelupaikan», Margot sanoo kuin julistaisi virallisen tuloksen. Kaikki tuttavani tuntuvat pitävän paikkaani UVA:ssa itsestäänselvyytenä. Peter, Kitty, Margot, isä. Opinonohjaajani, rouva Duvall. Epäonnen manaamisen uhalla en uskalla sanoa mitään ääneen, mutta ajattelen ehkä itsekin niin. Olen tehnyt kovasti töitä. Tasokoetulokseni ovat nousseet kaksisataa pistettä. Arvosanani ovat melkein yhtä hyvät kuin Margotin, joka hyväksyttiin. Olen tehnyt kaiken, mitä minulta odotettiin, mutta riittääkö se? Tässä vaiheessa voin vain odottaa ja toivoa. Ja toivoa ja toivoa.

Olen juuri kiinnittämässä pientä, valkoista rusettia kuuma-liimalla munani päälle, kun pysähdyn ja katsahdan epäluuloisesti sisareeni. »Hetkinen. Jos saan paikan, yritätkö silti vakuuttaa minut menemään jonnekin muualle, jotta itsenäistyisin?»

Margot nauraa, ja naamio luiskahtaa hänen kasvoiltaan. Hän asettelee sen paikoilleen ja sanoo: »En. Luotan, että osaat tehdä oikean päätöksen.» Huomaan, että hän on vakavissaan. Hänen sanansa tekevät siitä totta, ihan tuosta vain. Minäkin luotan itseeni. Uskon osaavani tehdä oikean päätöksen, kun hetki koittaa. Ja minulle UVA on oikea päätös. Olen siitä varma. »Neuvon sinua vain valitsemaan itse ystäväsi. Peter tulee saamaan paljon kavereita lacrossen ansiosta, mutta he eivät välttämättä ole niitä ihmisiä, jotka sinä ottaisit ystävik-

sesi. Eli valitse omat ystäväsi. Etsi oma porukkasasi. UVA on iso paikka.»

»Lupaan sen», vakuutan.

»Ja katsokin, että liityt Aasia-seuraan. Ainoa asia, jota vieraassa maassa opiskellessani kaipaam, on jonkinlainen ameri-kanaasialaisten yhdistys. Opiskelemaan lähtiessä kannattaa ihan oikeasti alkaa etsiä omaa etnistä identiteettiään. Niin kuin Tim.»

»Kuka Tim?»

»Tim Monahan minun luokaltani.»

»Ai, *Tim*», sanon. Tim Monahan adoptoitiin Koreasta. Lukiossamme vain muutamalla on aasialaisia sukujuuria, joten tunnumme kaikki toisemme ainakin etäisesti.

»Lukiossa hänellä ei ollut yhtään aasialaista kaveria, mutta hän lähti teknilliseen korkeakouluun ja tapasi ison joukon korealaisia, ja nyt hän on tietääkseni aasialaisen osakunnan puheenjohtaja.»

»Vau!»

»Onneksi osakuntia ei täällä Britanniassa jaotella sukupuolen mukaan. Et kai aio liittyä mihinkään sisarkuntaan?» Hän lisää vielä kiireesti: »Mutta en tuomitse, vaikka aikoisitkin!»

»En ole ajatellut koko asiaa.»

»Peter kuitenkin liittyy varmasti veljeskuntaan.»

»Hän ei kyllä ole maininnut mitään...» Vaikka hän ei ole mitään sanonutkaan, voin helposti kuvitella hänet veljeskuntalaisena.

»Olen kuullut, että jos poikaystävä kuuluu osakuntaan, on parempi kuulua itsekin. Se liittyy jotenkin tyttöjen ja poikien yhteisiin tapahtumiin ja sen sellaiseen, niihin kai pääsee helpommin mukaan, jos tuntee sisarosakunnan jäseniä. Niin ainakin sanotaan. Koko touhu tuntuu minusta älyttömältä, mutta ehkä se on sen arvoista. Sisarkuntien tytöt ovat kuulemma kovia askartelemaan.» Hän kohottelee minulle kulmiaan.

»Siitä puheen ollen.» Näytän hänelle pääsiäismunaani.
»Tadaa!»

Margot kumartuu lähemmäs ruutua katsomaan. »Sinun pitäisi koristella munia työksesi! Näytä niitä muitakin.»

Esittelen munakentän. Minulla on tusinan verran tyhjäksi puhallettuja munia, hailakan vaaleanpunaisia neopinkillä punosnauhalla, kirkkaansinisiä ja sitruunankeltaisia, laventelinsinisiä kuivatuilla laventelinkukilla. Olin tyytyväinen, kun keksin käyttöä kuivatulle laventelille. Ostin sitä ison pussillisen kuukausia sitten paahtovanukkaan koristeluun, ja pussi on vain vienyt tilaa ruokakomerosta.

»Mitä aiot tehdä niillä?» Margot kysyy.

»Annan ne Belleview'n väelle aulan koristelua varten. Siellä on aina niin ankeaa ja sairaalamaista.»

Margot nojautuu tyyntyjään vasten. »Miten Belleview'ssa voidaan?»

»Ihan hyvin. Yliopistoihin pyrkiminen ja viimeisen luokan jutut ovat vieneet niin paljon aikaa, etten ole päässyt käymään siellä yhtä usein kuin ennen. Nyt kun en enää virallisesti ole siellä töissä, en oikein ehdi edes vierailuun.» Kääntelen muna käsissäni. »Taidan antaa tämän Stormylle. Se on aivan hänen tyyliensä.» Lasken Marie Antoinette -munan koteloon kuivumaan ja alan liimata karamellinvärisiä tekojalokiviä violettiin munaan. »Aion vastedes käydä siellä vähän useammin.»

»Se ei ole helppoa», Margot myöntää. »Kun tulen kevätlomalla kotiin, käydään siellä yhdessä. Haluan esitellä Ravin Stormylle.»

Ravi ja Margot ovat olleet yhdessä kuusi kuukautta. Ravin vanhemmat ovat Intiasta, mutta hän syntyi Lontoossa ja puhuu siis kuin englantilainen herrasmies. Kun tutustuin häneen Skypessä, sanoin: »Kuulostat ihan prinssi Williamilta!» Hän nauro i ja vastasi: »Tattis.» Hän on kaksi vuotta Margotia vanhempi, ja johtui se sitten hänen iästään tai englantilaisuus-

Kohtalo vie Lara Jeania ja Peteriä eri suuntiin - kestääkö rakkaus?

On lukion viimeisen luokan kevät,
ja Lara Jean odottaa innolla yliopisto-
opintojen aloittamista yhdessä Peterin kanssa.
Kun kaikki ei menekään suunnitelmien mukaan,
joutuvat Lara Jean ja Peter valinnan eteen.

Onko heidän suhteensa kyllin vahva
kestämään välimatkan?

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-46409-0